

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Obec Suchonice**
sídlem Suchonice 29, 783 57 Suchonice

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1142/98, 100 10 Praha 10

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Bergasto s. r. o.**
sídlem Ztracená 254/6, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2018/570/1046 ze dne 21. 8. 2018

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí č. j. MZP/2018/570/1046 ze dne 21. 8. 2018 a rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje č. j. KUOK 25497/2018 ze dne 20. 2. 2018, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou soudu dne 26. 10. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. MZP/2018/570/1046 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje č. j. KUOK 25497/2018 ze dne 20. 2. 2018; tímto rozhodnutím krajský úřad udělil žadateli Bergasto s. r. o ve smyslu § 78 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“) a § 14 odst. 1 zákona o odpadech souhlas k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů Logistické centrum Bergasto – Suchonice na pozemcích parc. č. 463/2, 463/4, 463/27 v k. ú Suchonice.
2. Žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu se zákonem, když nešetřily oprávněné zájmy žalobce, jak jim ukládá § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce jako obec zastupuje své občany a jejich oprávněným zájmem je mj. kvalitní životní prostředí v obci. To se v průběhu posledních několika let zhoršilo, a to v důsledku zahájení činností souvisejících s nakládání s odpady. Žalobce již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal procesní nesprávnost postupu krajského úřadu, který nenaplnil požadavek § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce namítá, že poté, co byl aktualizován provozní řád, měl být s touto verzí seznámen, neboť to byl relevantní podklad pro vydání rozhodnutí. Pokud krajský úřad operuje s argumentem, který potvrdil také žalovaný, že k seznámení postačí podepsaný záznam z místního šetření, ve kterém se připomínky vypořádaly, nelze s tímto souhlasit, protože zápis nemůže nahradit aktualizovaný a změněný provozní řád jako relevantní podklad pro rozhodnutí ve věci samé. Žalobce si nemohl ověřit, zda připomínky tak, jak bylo dohodnuto na místním šetření, byly skutečně do provozního řádu zapracovány. Žalobce neměl ani faktickou možnost se s tímto podkladem seznámit před vydáním rozhodnutí, neboť nebyl vyrozuměn o tom, že správní spis je již úplný.
3. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že krajský úřad nezohlednil žalobcem předložený důkaz – vyjádření Magistrátu města Olomouce, Odboru koncepce a rozvoje, ze dne 12. 9. 2017, které si žalobce nechal pro účely předmětného správního řízení vypracovat, čímž neumožnil žalobci dostatečně uplatnit jeho práva. Žalobce od počátku namítá, že provoz zařízení má negativní vliv na životní prostředí a opakovaně žádal, aby provozovatel prokázal, že zařízení nebude mít vliv na životní prostředí obce a jejích občanů. Provozovatel tuto povinnost nesplnil, správní orgány jej k tomu ani nevyzývaly a pouze akceptovaly obecnou tezi o tom, že zařízení nebude mít negativní vliv na životní prostředí. Správní orgán prvního stupně nestanovil podmínky, které by specifikovaly požadavek

dotčení životního prostředí. Žalobce dále spatřuje pochybení v rozporu samotných podmínek stanovených v prvostupňovém rozhodnutí ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o odpadech, když byl provozovateli udělen souhlas s provozním řádem schváleným dne 20. 2. 2018 a současně byla stanovena podmínka, že odpady budou v zařízení shromažďovány pouze ve shromažďovacích prostředcích, které splňují požadavky § 5 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady. Tato vyhláška vůbec nehovoří o volně ložených odpadech, přesto provozovatel tyto volně ložené odpady přijímá a shromažďuje je, navíc na pozemku parc. č. 463/2 v k. ú. Suchonice, který k ukládání odpadu není určen. Žalovaný vytýká žalobci v napadeném rozhodnutí, že nedoložil, jaký konkrétní negativní vliv na životní prostředí má provozovatel omezit. Žalobce zdůraznil, že znalost konkrétních požadavků dle dílčích zákonů na ochranu životního prostředí přísluší v první řadě správním orgánům samotným a nelze to požadovat po žalobci. Správní orgány obou stupňů nerespektovaly požadavky na ochranu životního prostředí v obci.

4. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu připomněl, že již v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu mohou mít různé následky a že je třeba zkoumat, zda účastník řízení měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit. Podle žalovaného vada spočívající v porušení citovaného ustanovení nemohla mít v řízení vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Co se týče posuzování vlivů na životní prostředí, toto podle žalovaného není předmětem řízení podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Správní orgán prvního stupně shromáždil všechny podklady nezbytné pro vydání souhlasu s provozem zařízení.
5. Krajský soud po ověření, že jsou splněny veškeré procesní podmínky řízení, přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání, i přesto, že žalobce s takovým postupem nesouhlasil, neboť soud shledal podmínky pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s.
6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že společnost Bergasto s. r. o. podala ke Krajskému úřadu Olomouckého kraje dne 21. 7. 2017 žádost o souhlas k provozování zařízení k využívání, sběru a výkupu odpadů podle § 14 zákona o odpadech, a to na pozemcích parc. 463/2, 463/27 a 463/4 v k. ú. Suchonice, s roční kapacitou 20 000 tun odpadu. Správní orgán prvního stupně oznámil dne 18. 8. 2017 zahájení řízení žadateli a žalobci jako dalšímu účastníku řízení. Žalobce se k žádosti vyjádřil dne 12. 1. 2018; mj. namítl, že je nutno v řízení prokázat, že provoz zařízení nebude mít negativní vliv na životní prostředí. Dne 26. 1. 2018 proběhlo ve věci místní šetření na místě provozu předmětného zařízení; žalobce požadoval upravit žadatelem předložený provozní řád zařízení. Dne 1. 2. 2018 předložil žadatel novou verzi provozního řádu zařízení. Nato rozhodl správní orgán prvního stupně dne 20. 2. 2018 o udělení souhlasu k provozování zařízení a s provozním řádem, který určil jako přílohu rozhodnutí. Součástí výroku rozhodnutí učinil správní orgán prvního stupně další podmínky provozování zařízení, a to mj. podmínku pod č. 3, podle které *„Při nakládání s odpadem v rámci provozu zařízení nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí, nesmí docházet ke znečištění přístupových cest a okolí přijímanými odpady“*. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v rámci kterého namítal, že před vydáním rozhodnutí

nebyl seznámen s aktualizovaným provozním řádem, který byl správnímu orgánu doručen 1. 2. 2018; podle žalobce bylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Nadto zdůraznil, že žalobci bylo rozhodnutí doručeno bez schváleného provozního řádu. Dále namítal k podmínce stanovené pod č. 3, že žadatel nebyl vyzván, aby prokázal, že provoz zařízení nebude mít vliv na životní prostředí; k tomu žalobce doložil vyjádření Magistrátu města Olomouce ze dne 12. 9. 2017. Následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že při místním šetření dne 26. 1. 2018 byly do původně předloženého provozního řádu zapracovány připomínky žalobce. Poté měl žalobce faktickou možnost se seznámit s aktualizovaným provozním řádem, což však neučinil. Žalobcem namítaná vada řízení neovlivnila soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Pokud se týče doručení provozního řádu žalobci, neshledal žalovaný důvody k jeho doručení, když žalobce jako obec není provozovatelem předmětného zařízení, nežádá o souhlas s provozováním a nepředkládá provozní řád ke schválení. Nadto, provozní řád je k dispozici pro oprávněné zájemce v archivu správního orgánu prvního stupně. Žalovaný taktéž shledal správnou podmínku uloženou správním orgánem prvního stupně pod č. 3 prvostupňového rozhodnutí; posuzování vlivů na životní prostředí není předmětem správního řízení ve věci udělení souhlasu podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech.

7. Dle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech, zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Jednotlivé fáze provozu skládky mohou být provozovány pouze na základě souhlasu s provozním řádem příslušné fáze provozu skládky. V řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí musí krajský úřad posoudit všechna zařízení, která s těmito činnostmi souvisejí. Souhlas k provozování skládek nebezpečných odpadů se uděluje na dobu určitou, nejvýše na 4 roky. Doba platnosti souhlasu krajský úřad prodlouží na základě žádosti provozovatele skládky nebezpečných odpadů vždy nejvýše na další 4 roky, pokud jsou splněny podmínky a plněny povinnosti při provozování skládky stanovené tímto zákonem a prováděcím právním předpisem.
8. Dle ust. § 14 odst. 7 zákona o odpadech, účastníkem řízení o vydání souhlasu k provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů a s jeho provozním řádem je obec, na jejímž území má být zařízení provozováno.
9. Podle § 1 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o EIA“), zákon v souladu s právem Evropské unie upravuje posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví (dále jen "posuzování vlivů na životní prostředí") a postup fyzických osob, právnických osob, správních orgánů a územních samosprávných celků (obcí a krajů) při tomto posuzování. Posuzování vlivů na životní prostředí podléhají v tomto zákoně vymezené záměry a koncepce, jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí. Účelem posuzování vlivů na životní prostředí je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti.
10. Podle § 3 písm. g) bod 12 zákona o EIA, pro účely tohoto zákona se rozumí navazujícím řízením řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li o řízení o vydání souhlasu k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů.

11. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o EIA, předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
12. Podle § 7 odst. 1 zákona o EIA, cílem zjišťovacího řízení u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. a) je upřesnění informací, které je vhodné uvést do dokumentace, a to se zřetelem na
- a) povahu konkrétního záměru nebo druh záměru,
 - b) faktory životního prostředí uvedené v § 2, které mohou být provedením záměru ovlivněny,
 - c) současný stav poznatků a metody posuzování.
13. Podle § 7 odst. 2 zákona o EIA, u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b) až h) je cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona. Podléhá-li záměr posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, je předmětem zjišťovacího řízení také upřesnění podle odstavce 1.
14. Podle bodu 56 přílohy č. 1 k zákonu o EIA, je předmětem posuzování podle tohoto zákona zařízení k odstraňování nebo využívání ostatních odpadů s kapacitou od stanoveného limitu 2 500 t/rok.
15. Podle § 9b odst. 1 až 5 zákona o EIA,
- (1) Správní orgán příslušný k vedení navazujícího řízení zveřejňuje postupem podle § 25 správního řádu spolu s oznámením o zahájení řízení
 - a) žádost spolu s upozorněním, že se jedná o záměr podléhající posuzování podle tohoto zákona, případně záměr podléhající posuzování vlivů na životní prostředí přesahujících hranice České republiky, spolu s informací, kde lze nahlédnout do příslušné dokumentace pro navazující řízení,
 - b) informace o předmětu a povaze rozhodnutí, které má být v navazujícím řízení vydáno,
 - c) informace o tom, kde se lze seznámit s dokumenty pořizovanými v průběhu posuzování, které se zveřejňují podle § 16,
 - d) informace o podmínkách zapojení veřejnosti do řízení podle § 9c odst. 1 a podle zvláštních právních předpisů, kterými se rozumí především informace o místě a čase konání případného veřejného ústního jednání, o lhůtě pro uplatnění připomínek veřejnosti k záměru a o případných důsledcích zmeškání takové lhůty, informace o tom, zda a případně v jaké lhůtě může veřejnost nahlížet do podkladů rozhodnutí, o dotčených

orgánech a informace o možnostech dotčené veřejnosti účastnit se navazujícího řízení podle § 9c odst. 3 a 4.

Informace se považuje za zveřejněnou vyvěšením na úřední desce správního orgánu, který navazující řízení vede. Informace musí být vyvěšena po dobu 30 dnů.

(2) Správní orgán příslušný k vedení navazujícího řízení v součinnosti s dotčenými orgány poskytne na žádost žadatele o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení kdykoliv před jeho zahájením předběžnou informaci o požadavcích na údaje a podklady, které má žadatel předložit k žádosti o vydání rozhodnutí. Poskytnutá předběžná informace platí 1 rok ode dne jejího vydání.

(3) Navazující řízení se vždy považuje za řízení s velkým počtem účastníků podle správního řádu.

(4) Správní orgán příslušný k vedení navazujícího řízení zajistí v průběhu řízení zpřístupnění

a) vyjádření a závazných stanovisek dotčených orgánů, která byla vydána pro účely navazujícího řízení,

b) jiných podkladů pro vydání rozhodnutí, považuje-li to správní orgán za účelné.

(5) Správní orgán při svém rozhodování v navazujícím řízení, pokud jde o podklady pro rozhodnutí, vychází také z dokumentace, popřípadě oznámení, připomínek veřejnosti, vyjádření dotčeného státu při mezistátním posuzování podle § 13 a výsledků veřejného ústního jednání, bylo-li konáno.

16. Krajský soud považuje za zcela podstatnou námitku žalobce, že provoz zařízení má negativní vliv na životní prostředí, že provozovatel neprokázal, že zařízení nebude mít vliv na životní prostředí obce a jejích občanů, přičemž jej správní orgány k tomu ani nevyzývaly a pouze akceptovaly obecnou tezi o tom, že zařízení nebude mít negativní vliv na životní prostředí; správní orgán prvního stupně podle žalobce nestanovil podmínky, které by specifikovaly požadavek dotčení životního prostředí. Tato námitka je zcela důvodná. Jak vyplývá ze shora citovaných ustanovení zákona o EIA, je řízení o vydání souhlasu k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů tzv. navazujícím řízením k řízení směřujícímu k posouzení záměrů, u nichž tak stanoví zákon z hlediska jeho vlivu na životní prostředí. Právě takovým záměrem je přitom provozování zařízení žadatelem – osobou zúčastněnou na řízení, společností Bergasto s. r. o. Již ze samotné žádosti o udělení souhlasu s provozováním zařízení dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech totiž vyplývá, že předpokládaná roční kapacita zařízení je 20 000 tun; ze zákona o EIA přitom jednoznačně vyplývá, že zjišťovacímu řízení podle § 7 tohoto zákona podléhá zařízení k odstraňování nebo využívání ostatních odpadů s kapacitou od stanoveného limitu 2 500 tun za rok. Zjišťovací řízení se u záměrů uvedených v § 7 odst. 2 zákona o EIA zaměřuje primárně na to, zda konkrétní záměr bude nebo nebude, s ohledem na svůj dopad na životní prostředí posuzován podle tohoto zákona. Zjišťovací řízení není správním řízením, neboť prvním úkonem v řízení je v případě negativního závěru zjišťovacího řízení až rozhodnutí o tomto závěru podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 8 As 21/2018-66).

Shodu s prvopisem potvrzuje

17. Z uvedeného vyplývá, že správní orgány obou stupňů se dopustily zásadní vady řízení, neboť nutnost vedení zjišťovacího řízení zcela pominuly a vyloučily tak ve svém důsledku řádné posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle zákona o EIA, přičemž je nutno zdůraznit, že předmětné přezkoumávané řízení o udělení souhlasu k provozování zařízení podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech je ve vztahu k posouzení předloženého záměru z hlediska vlivů na životní prostředí řízením *navazujícím*. Lze přisvědčit žalobci, že bylo právě na správních orgánech, aby samy učinili kroky ke zjištění vlivu předloženého záměru na životní prostředí. Rozhodně to není žalobce, jako dotčený účastník řízení podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, který by měl ve správním řízení tyto skutečnosti prokazovat. Jedná se o otázku veřejného zájmu, přičemž ověření naplnění příslušnými právními předpisy je v gesci právě správních orgánů obou stupňů. S žalovaným snad lze souhlasit pouze v tom, že předmětem řízení podle § 14 odst. 1 skutečně není posuzování vlivu předkládaného záměru na životní prostředí. K tomu totiž slouží postupy dle zákona o EIA, což žalovaný zcela nepochopitelně pominul. Jeho závěry jsou nepřijatelné o to více, že žalovaný je ústředním správním úřadem v oblasti životního prostředí (!). Uvedenou optikou nemůže obstát ani argumentace správních orgánů, že podmínky provozu předmětného zařízení z hlediska vlivu na životní prostředí byly stanoveny dostatečně v prvostupňovém rozhodnutí pod č. 3.
18. Vadný postup správních orgánů obou stupňů má nezbytně přímý vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Je také třeba konstatovat, že v důsledku tohoto vadného postupu jsou skutková zjištění, ze kterých správní orgány obou stupňů vycházely, pro účely rozhodnutí podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech nedostatečná. Zároveň uvedený nedostatek činí napadené rozhodnutí, shodně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
19. Byť uvedené skutečnosti postačují ke zrušení napadeného rozhodnutí, považuje krajský soud za potřebné vyjádřit se k žalobní námitce, týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Nelze se totiž ztotožnit ani s postupem, který správní orgán prvního stupně zvolil a který žalovaný aproboval. Bylo nezbytné, aby správní orgán prvního stupně poté, co žadatel předložil správnímu orgánu aktualizovaný provozní řád, umožnil žalobci se k tomuto zcela zásadnímu podkladu pro rozhodnutí se vyjádřit. Toto pochybení správního orgánu prvního stupně nelze nijak zhojit. Není možné ani argumentovat tím, že žalobce měl kdykoli možnost se s aktualizovaným provozním řádem seznámit. Tomu by totiž muselo předcházet obeznámení žalobce s tím, že takový podklad pro rozhodnutí již byl žadatelem doložen. Zcela bez významu je to, že do aktualizovaného provozního řádu byly zapracovány připomínky vznesené na místním šetření dne 26. 1. 2018. Žalobce si totiž jako dotčený účastník takovou skutečnost reálně před vydáním rozhodnutí ověřit nemohl. V této souvislosti není krajskému soudu ani zřejmé, z jakého důvodu nedoručil správní orgán prvního stupně aktualizovaný a schválený provozní řád žalobci spolu s prvostupňovým rozhodnutím, nadto za situace, kdy jej učinil přílohou rozhodnutí, tedy jeho nezbytnou součástí. K tomu je zapotřebí uvést, že argumentace žalovaného vztahující se k otázce nedoručení provozního řádu žalobci je nelogická a nemá oporu v právních předpisech.
20. Ze všech uvedených důvodů krajský soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí při naplnění důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. zrušil. Jelikož důvody, pro které přistoupil krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí platí shodně pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil krajský soud v souladu s ust. § 78

odst. 3 s. ř. s. také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zároveň dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude nutné, aby správní orgány postupovaly v souladu s úpravou zákona o EIA, tak jak byla vymezena v tomto rozsudku a až v návaznosti na výsledky tohoto postupu rozhodly opětovně o žádosti žalobce dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech.

21. Žalobce byl v řízení procesně úspěšný, a proto mu krajský soud přiznal dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000. O nákladech osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. Lhůtu k plnění náhrady nákladů řízení určil krajský soud s ohledem na odlišný okamžik nabytí právní moci prvostupňových rozhodnutí dle o. s. ř. a s. ř. s. na 30 dnů od právní moci rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., ust. § 159 a ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 4. června 2019

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu